

Ok, boomer!

Autor: Israel Shamir

Poznámka DP: Článek byl publikován 21. února 2020.

Jaký to úžasně kouzelný život jsme to my *boomeři* měli! Život byl jednoduchý, bydlení dostupné a laciné, platy velkorysé a děvčata povolná. Svět jsme dostali naservírovaný na stříbrném podnose. Mohli jsme cestovat, střídat místa pobytu i zaměstnání dle chuti, bojovat za spravedlnost a slitování pro ostatní nebo hledat svou vlastní cestu k Bohu. Narodit se po válce bylo jako výhra v loterii.

Možná mi ani nebudete chtít věřit, vy příslušníci mladších (nebo starších) generací, jak skvělý uměl kdysi život být. Mohli jsme si pořídit dvoupokojový mezonetový byt v Kensingtonu jen z mého platu čerstvě zaměstnaného novináře pro BBC. Mohli jsme projet Afriku a vyšplhat na Kilimandžáro, projít Nepál, psát o válce nebo se vydat na víkend do Paříže.

Svět byl navíc ohromně pestrý - a nebyla to nechutná falešná *rozmanitost* soužití v jedné bytovce s černochem, Číňanem a Indem, kteří nakupují ve stejném supermarketu a koukají na stejné hollywoodské trháky jako vy - ale skutečná rozmanitost anglické Anglie a japonského Japonska.

V Londýně na přelomu 60. a 70. let se v hospodách podávalo teplé pivo (*ale*) k britským klobáskám (*sausages*) a tradiční masový koláč z hovězího masa a ledvinek (*steak and kidney*

pie), o páté pak černý čaj Ty-Phoo. U stolů se smělo kouřit, na ulici pak naskočit na dvojpodlažní autobus bez střechy. O bezpečnostních pásech nikdo neslyšel. Servírky v ušmudlaných bistroch mě oslovovaly „zlato“. V Kjótu chodily ženy v kimonech a muži popíjeli dlouho do noci saké. Značné oblibě se těšilo divadlo Nó i svátek Hanami, jehož důležitou součástí je požitek z pohledu na kvetoucí sakury. Švédsko se zase nijak nestydělo za svou plavovlasost a lepší Seveřany se při opalování nahoře bez svlažovaly v chladivých jezerních vodách.

Izrael byl v té době chudičkou zemí opálených kluků a holek v kefíjích. Byli jsme pyšní na svou službu v armádě nebo pěstování pšenice v kibucech. Arabové zase byli hrdí rolníci, kteří žili v překrásných starobylých domech. Izraelci se pyšnili také svou zdatností v terénu, po vzoru Hemingwayových hrdinů v Africe jsme si říkali „bílí lovci“.

(Všechno výše popsané je minulostí. Nedávno jsem při procházce Londýnem nenašel jediný anglický pub, všude nabízeli vína a evropskou kuchyni. V Kjótu jsem nenarazil na jedinou ženu v kimonu a Švédky pod upřenými pohledy imigrantů nasadily podprsenky. Izraelcům narostla břicha i drzá nestydatost. Co se cigaret týče, zapálit si je nesmíte vlastně nikde, rozhodně nemůžete pít a sednout za volant a ty pitomé pásy jsou dnes povinné i v autobusech.)

Naše generace se oproti starším pyšnila svou sofistikovaností. V roce 1968 jsme zakázali zakazování. Ukončili jsme válku ve Vietnamu, stejně jako rasovou nerovnoprávnost. Gayové křepčili a na žádné manželství ani nepomysleli, dodávali životu exotický nádech, stejně jako v té době i v Londýně nebo Paříži vzácní cizinci. Připadali jsme si tak výjimeční, když jsme s dalšími spisovateli vysedávali v pařížských kavárnách. Zaměstnanci byli bez výjimky domácí, stejně jako jídlo a pití.

Kinematografie zažívala zlatý věk. Bergman, Buñuel, Godard nebo Óšima pro nás natáčeli tu nejvybranější podívanou. Přihlíželi jsme vesmírnému soupeření dvojice supervelmocí a věřili, že se člověk brzy podívá na Mars. Společnost byla prodchnuta bezbřehým optimismem a nikdo z nás nepochyboval, že zítřek bude ještě lepší než dnešek.

Měli jsme se jako prasata v žitě! Skutečně mě nesmírně mrzí, že svět, který předáváme dětem a vnoučatům, není zdaleka tak okouzlující – zato plný lidí a všemožných zákazů. Snad byly naše životy tak úžasné, protože jsme se narodili do světa čerstvě zúrodněného krví milionů mrtvých, po strašlivé zkáze světové války. Podle historiků byla úžasným místem k životu také Evropa po morové epidemii, tzv. Černé smrti. Cítíme, byť si to netroufáme říct nahlas, že i toto může zčásti vysvětlovat mezi lidmi tak rozšířené vzývání Armageddonu.

Jako vynikající příklad nám může posloužit nový čínský virus. Jeho smrtnost se odhaduje na dvě procenta, což není kdovíjak závrtné číslo. Zdá se, že děti ani Evropané na něj neumírají, když už se jím tedy nakazí (článek vznikl koncem února 2020, kdy byly různé teorie o etnické „výlučnosti“ viru Covid-19 ještě poměrně běžné – pozn. DP). Takže ošklivá chřipka, ale nijak zvlášť. Různé chřipkové kmene, které obíhají světem, zabijí lidí podstatně více. Americká prasečí chřipka, již se v roce 2009 nakazila miliarda lidí a stovky tisíc jí podlely, působí vedle

krtince koronaviru jako mocný horský štít. A i kdyby se skutečně jednalo o v laboratořích vyvinutou biologickou zbraň, moc účinná není, pokud se tedy její skutečné následky neprojeví až po delší době.

Paniku ale i tak virus vyvolává nesmírnou. Média ke každému novému případu této superchřipky přistupují jako ke vzplanutí epidemie dýmějového moru. V Izraeli dosud nezaznamenali jediný případ, přesto všechny zpravodajské relace začínají aktuálním vývojem koronaviru. V Rusku, nula případů, dva čínští turisté onemocněli a uzdravili se. Přestože hysterie v Rusku zdaleka nedosahuje západní úrovně a prezident Putin vyjádřil podporu čínskému národu, jež jeho starostlivost vděčně přijal, uzavřelo i Rusko hranice své země čínským turistům. Putinovi se nejspíš nechtělo riskovat ani oněch nemnoho (nevyhnutelných) úmrtí, jež by mu jeho protivníci přičetli k tíži.

Ano, je to výpad namířený proti Číně a neuniklo mi, jak se celé věci okamžitě chytili obvyklí podezřelí, kteří vzali za svou věc oběti ujgurského holokaustu i hongkongských bojovníků za svobodu. Číňané nás ovšem svými neobvykle razantními preventivními opatřeními varovali.

Celé věci dále pomáhá, že čekáme na apokalypsu, invazi zombie, jadernou válku nebo klimatickou katastrofu – ne však v hrůze, ale v jakémsi horečném očekávání, podobní vyčerpanému dlužníku, který málem toužebně čeká na generální nepřátelskou zteč města, která jej smete spolu i s neoblomně vytrvalými věřiteli. My jsme dnes v pozici dlužníků, zadlužení státem i korporacemi, kteří nás nahánějí. Evropané nebyli takto bezmocní snad od velkého zlomu v roce 1789. Bez státní podpory nemůžeme přežít, dosáhnout na zdravotní péči ani pohřeb, pokud tedy nejsme uvnitř systému. Jeho představitelé si s námi mohou dělat, co se jim zamane. Stále častěji se také stává, že si stát vyžádá vyplacené sociální a důchodové dávky retroaktivně vrátit, pokud označí nárok za pochybný. V Americe se výdobytky sociálního státu ztenčují, stejně jako nabídka dobrých míst. Naopak se ale velice daří studentským půjčkám.

Naše vyhlídky do budoucnosti se jeví jako značně neutěšené. Umělá inteligence pošle miliony lidí na úřad práce – pokud bude něco takového vůbec ještě existovat. Jestliže někoho pobuřují excesy francouzské nebo ruské revoluce a viní z nich svobodné zednáře a Židy, dostane zřejmě možnost své postoje přehodnotit, jelikož se dá očekávat návrat k mnoha horším aspektům *ancien régime*. Demokracie nepřezijí – a my také ne, jestliže nesvolíme k tomu stát se otroky. Proč Evropané nemají více dětí, aby přežili, můžete se ptát. Dává ale vůbec smysl chtít přežít? – to je skutečná otázka.

Prahnou-li mnozí podvědomě po tom, aby přišla nová velká válka, dočkáme se jí – pokud tedy sv. Gréta a její zelení bojovníci za planetu nezničí naši civilizaci ještě dřív. Toto sorosovkými penězi poháněné soukolí ostatně považují za největší ohrožení našeho duševního i fyzického zdraví. Jestli se jim podaří prosadit svou, ocitneme se zpátky někde v době kamenné.

Méně traumatický by jistě byl návrat k některým osvědčeným prvkům fungování společnosti z dob našeho mládí. Ať lidé mohou doufat v lepší budoucnost, alespoň tak dobrou jako naše minulost. K tomu je ale třeba:

1. Zlepšit dostupnost bydlení. Dokonce i thatcherovský časopis *The Economist* souhlasí. Pronajímání bydlení se musí stát zoufale nevýhodnou činností. Zdaňme nájmy, co to půjde a zakažme i vystěhovávat neplatiče. Zdaňme i neobsazené domy. Britští labouristé to se značným úspěchem praktikovali v 60. letech, takže domácí nahradili vlastníci bytů. Jistě, mnozí by to považovali za antisemitismus, ale co je špatného na troše praktického antisemitismu?

2. Znovu zavedme povinnou vojenskou službu. Válka je až moc důležitá, než aby se dala *outsourcovat*. Pro mladé muže je ostatně vojenská služba vzrušující zkušeností. Z mužů, kteří jí neprojdou, se s trochou smůly mohou stát příští Boltonové, krutí predátoři slabých, kteří posílají do války ostatní. Z mužů-veteránů se mohou příští John F. Kennedyové, bojovníci za mír. V Americe dnes neexistuje protiválečné hnutí, jelikož byla zrušena branná povinnost. Mladým Američanům jsou nekonečné války v Afghánistánu nebo Sýrii lhostejné, protože tam nemusejí chodit umírat. Branná povinnost by do vojenského plánování vrátila kus zdravého rozumu a zodpovědnosti.

3. Vyrábějte věci, které něco vydrží. Auto může při náležitě péči sloužit klidně třicet let. Apple dostal pokuty za zpomalování starších modelů svých telefonů, vezměme si z toho příklad. Všechno, co se vyrobí, by se mělo dát opravit. Do starého železa patří v první řadě slovo „zastaralý“.

4. Podporujme řemesla namísto masové výroby, plaťme pracujícím slušné mzdy, omezme masovou migraci i dovoz potravin. Skončujme s masovým turismem.

5. Pokud vám to nestačí, vštěpujte dětem, že hamižnost je horší než rasismus. Znechuťte život finančníkům, tak aby nevydělávali víc než kvalifikovaný dělník. Tvrdě je zdaňte, ani ne tak s vidinou přerozdělování, jako spíš na ochranu těchto dynamických jedinců před uctíváním chamtivosti a nasměrování jejich energie do něčeho užitečného, jako to dělali či dělají Henry Ford, Walt Disney nebo Ron Unz. Není jistě náhodou, že tyto muže spojovala značná míra pochybností ohledně tradiční židovské náklonnosti k penězům.

Ztracený ráj mládí *boomerů* lze znovu nalézt – můžete si žít tak dobře, jako kdysi my.

Úvaha Israela Shamira *Ok, boomer!* vyšla na stránkách *Unz Review* 21. února 2020.